

Esthajnal

Bene Gergely

I

Tamást mindig is úgy képzeltem el, mint egy porszemet a kocsmá padlóján: része a kocsmának, hozzátartozik a hangulatához, de mégsem kívánt jelenség. Kiszolgálólányok söprögetik ide-oda *színtelen hajnalokon*. Mintha csak egymásnak küldözgetnék.

Nemrég rám rontott egy buszmegállóban – az a gyanúm, hogy kileste, hogy mikor leszek ott – és megrohmozott kétségeivel. Kiborulva nyafogta, hogy barátnője albánokkal találkozgat, bár ő megbízik benne, tudja, hogy nem csalja meg – honnan is tudja? –, de ha valaki albánokkal találkozgat, az már nem szereti a barátját.

Tamás sosem gondolkodott logikusan, de megérzései legtöbbször mégis beigazolódtak. Nők „nemszeretetében” pedig már igazán nagy tapasztalatra tehetett szert.

– Szakítani fog velem! – hajtogatta kétségbeesetten.

– Hajnalodik – mondtam ki hangosan.
– Tessék? – kérdezte. Nem értette, hogy mit akarok ezzel mondani, de rám hagyta és folytatta monológját.

„Hajnalodik” – ismétellem magamban. Tudtam, hogy ez a söprögetés ideje. Sajnáltam Tamást, de úgy gondoltam, hogy ez a természet rendje: minden nap eljön a hajnal, és őt ekkor tovább söpri – a mulatásnak vége.

A közeli iskolában harsányan megszólalt a csengő.

– Mened kéne – mondtam.
– Ja, nem sürgős, mindig kések.

II

Nem véletlenül látom a kocsmában porszemként. Az emberek kilöttyintik italukat és ő elázik. Nemcsak a szerelem mámorában részegül meg, hanem az alkoholéban is. A hajnal viszont már megköveteli tőle a józanodást.

Sokszor elnéztem őt egy sarokban, ahogy leissza magát. Olykor valami nő lötyögtette rá szépségét, és ő sosem tudott ellenállni – nem is akart. Azt hiszem, ez azért is lehetséges, mert éjszakánként nem emlékszik a hajnalokra.

Egyszer, amikor pár ismeretlen nő társaságában ücsörgött, megcsókolta az egyiket, de annak elutasítására a másik oldalán ülőt cserkészte be mindenféle szégyenérzet nélkül.

(Ha ilyen jelenetet valaki számonkért tőle, akkor alkoholizmusával védekezett, és ezt általában el is fogadták.)

Tehát „megszerezte” magának N-t. Láthatóan fesztelenül bújták egymást. Én az órát figyeltem, latolgatva, hogy vajon mikor is érkezik a hajnal. Hogyha Tamás tudná, hogy N-nek seprűje van, talán boszorkánynak nézné és nem ölelgetné.

III

Tamás igazgató volt egy kőbányai általános iskolában. Mindenki egy szétszórt álmodozónak tartotta és kevésbé egy karizmatikus vezetőnek. De a vezetésre nem is volt különösebb gondja, hiszen helyettesei elvégezték munkájának javát. Éppen csak vállalt egy-két órát a héten, ezen felül jóváhagyásokkal, valamint apai tanácsokkal eleget tett munkájának, az alapot az iskolai élet gondtalanságára pedig pár kerületi barát szerezte meg neki.

Így nyugodtan folytathatta szenvedélyeit: az alkoholizálást, barátnőzést és a szenvedést. Igen, a szenvedés is fontos időtöltés volt számára, hiszen sorsa volt, hogy söprögessék. Ez hozzátartozott az életéhez. Ezzel természetesen nem kicsinyíteni akarom szenvedésének mértékét, mondjuk inkább úgy, hogyha a hajnal nem érte volna utol szerelmi álmokfutásait, akkor igencsak kínzó hiányérzete lett volna.

Persze idealizmusa a véget nem érő szerelemmel kapcsolatosan így sem rendült meg. Sokkal inkább hajtotta az érzet, hogy a söprögetés tart valamerre és nem csupán bumerángoznak érzelmeivel. Tamás nem számolt azzal, hogy minden éjszaka után elérkezik a hajnal. És akkor neki mennie kell. Ő hitt abban, hogy a pillanat megállítható, hogy az éjszaka örökké tarthat.

Azt hihetjük, hogy téved, de ő nem szokott emlékezni a hajnalokra és a gyötrődő nappalokra, így az életet egy hatalmas éjszakának éli meg. Annyit érzékel a jelenségből, hogy a nők olykor váltakoznak körülötte, de igazi változást nem lát. Szerelmi játéka, szépérezete, a nők viselkedése nem változik. Ez alapozható arra is, hogy a nők ugyanolyannak látják, és ugyanúgy bánnak vele. Hiszen Tamásnál a nők mind seprűt ragadnak.

De ne értsük félre! Nem teljesen együgyű ő, emlékezete nem amnéziás, sokkal inkább lidércnyomásos álomnak éli meg a szakításokat és az azt követő nappalokat.

És egy igazi álmodozó – mint ő is – minden álmát szereti a maga perverz módján. Ahelyett, hogy legnyomasztóbb álmait el akarná felejteni, inkább felidézi magában újra meg újra és idealizálja őket – azonnal megmagyarázza az összeset. Minden álom vonzza őt, mert úgy gondolja, hogy az összes valamiféle belső erővel bír, és nem hiába részei életének. De nem számol az álmok oktató jellegével.

III

Egy álmodozó nem hisz a tanulás fontosságában, sokkal inkább belső megérzéseire és vágyaira hallgat. Ezért érzem ironikusnak, hogy Tamás mégis egy iskolában dolgozik. De nem hallgathatom el, hogy tanárnak nem is felelt meg sohasem. Igazgató lett inkább, és ezt csak akkori baráti körének köszönheti, meg annak, hogy a tanári karból senki nem akart felelősséget vállalni semmiért akkoriban.

– N, én szeretlek téged! – mondogatta a nőnek.

– Tudom – válaszolt erre N.

Ezzel egyáltalán nem viszonzta Tamás érzelmeit, de ő már saját kijelentésével megbizonyosodik a szerelemről. Egy álmodozónak elég egy tekintet ahhoz, hogy lássa a másik szemében a viszonzást. De ugyanakkor egy ilyen idealista még dühös pillantás mögé is szerelmet tud képzelni.

Nem egyedi eset, hogy azt hisszük, amit hinni akarunk. De a legtöbb ember egy idő után tanul saját tévedéseiből. Ám Tamásnak nem járt ez az átok.

V

Szokása volt, hogy tacsóját sétáltatta barátnőivel a hajnali órákban, mit sem tudva arról, hogy így vizsgáztatta őket, hogy vajon igazán szeretik-e őt. Sőt, így ingerelte őket, hogy seprűt vegyenek kezükbe és tovább kotorják őt egy következő elázáshoz.

Így volt ez N-nel is. Sokat sétáltak a panelerdők és kocsilugasok között. Át sem gondolva, hogy a hajnal a legrosszabb pillanatában mutatja az embereket: avas és duzzadt szájjal, véreres-csipás szemmel, petyhüdt arccal, szomorkás tekintettel, fakó bőrrel. Tamást vonzotta a szenvedés, ezért kísértette a sorsot.

Mégis, ő inkább a legtisztább élményként értelmezte a hajnalt. Az ember ilyenkor küllemével és érzelmeivel is a legőszintébbet adja magából – gondolta. Így tökéletesen igazolva érezte N szeretetét, amikor együtt sétálgattak a lógó fülű kutyával – Tivadarral.

– Tamás, gondolkodtam... – na, álljunk meg ennél a mondatnál! Ez az a mondat, amikor iparszerelmesünk bekapcsolja az „úgysem-lehet-vége-a-kapcsolatnak” gombot és mindent megtesz, hogy a végén a nő – ez esetben N – a nyakába boruljon és semmi ne változzon.

– Te egy nagyon rendes ember vagy. És... csak én még... szóval nem vagyok felkészülve. Úgy értem, jó volt veled lenni. De még nem tudnék ideköltözni hozzád, meg aztán... én még szeretnék élni egy kicsit. És én még nem tudnám kimondani úgy igazán, hogy szeretlek.

Lássuk, Tamás mit hallott ebből: „nagyon rendes vagy... jó veled... igazán szeretlek.” Természetesen felfogta azt, hogy N szakítani fog vele, viszont elraktározta magában, hogy N szereti őt, és a fejében majd egy egészen más okot talál arra,

hogy miért is nem lehetnek együtt. Ezután megindul az a pár napos aktus, amiben Tamás megpróbálja visszatartani a nőt, mondván, hogy nincs olyan akadály, amit ne tudnának leküzdeni, és az sem zavarja, hogyha albánokkal barátkozik. Bár titkon úgy gondolja, hogy az albánok a hibásak mindenben.

Mint minden ilyen hajnali séta végén, most is megszólalt a csengő.

- Menned kéne – mondta N.
- Tudod, hogy nem szoktam sietni.

VI

A következő napokban Tamás egészen kivirágzott. Rettentően sajnálta magát és boldogan mesélte, hogy hogyan szenved N nélkül, hogy életének így már nincs értelme, éjszakánként nem tud aludni, őt, aki annyira rendes volt, ilyen csúnyán átvágták, ráadásul ilyen idegen népek, és egyáltalán... nincs más megoldás, innia kell még egy kört.

– Ezek elvették az eszét, pedig szeret, ő maga mondta, és tudom is. Azt mondta, jó velem. De megértem, majd cserbenhagyják őt az albánok, és én ott leszek neki akkor újra – mondta és nagyot kortyolt az italából. Habár én pontosan tudtam, hogy nem lesz majd ott neki. Tamás a szerelmet nagyon komolyan vette, de szerelmének tárgya egyáltalán nem volt fontos és pótolhatatlan. Pár hét múlva N is beleolvad korábbi nőinek sorába.

– Komolyan mondom, barátom – folytatta –, ilyen borzasztóan még sosem éreztem magam – észre sem vette, hogy mosolyog, miközben ezt mondja nekem.

– Látom – válaszoltam a lehető legkomolyabban, minden erőmet megfeszítve, hogy ne nevessem ki –, hogy nagyon

megvisel. Eszel te egyáltalán mostanában? – kicsit meg volt hívva, ilyenkor mindig sokkal kedélyesebb és jóévtvágyú lesz.

– Fogytam? Úristen. Látod, teljesen belesorvadok a fájdalomba – szinte elképesztő, hogy milyen pontosan ugyanazokat a szavakat mondja minden ilyen alkalommal! – A francba is, mit kérsz? Meghívlak!

Tamás bolondos figura volt, mindig jót derültem hóbortjain és nagyotmondásain. Milyen túlzó is volt mindig, de ezt nem bántam, tetszett, hogy titkon így elkomolytalankodja a komoly dolgait. Tudatalatt volt benne valami egészen lágy cinizmus a világgal és magával szemben.

Mikor visszaült, finoman azért megpendítettem:

– Hidd el, lesz majd jobb. Nem kell ezért gyötörnöd magad – bevallom, azért is folytattam a beszélgetést, mert nagyon kíváncsi voltam, hogy mire hogy reagál, és hogy vajon belátja, hogy állandóan ugyanaz ismétlődik. Mindig összejön valakivel, egy-két hónap együttlét, aztán a nő szakít, majd Tamás fájdalmát ecseteli, de pár nap múlva újra jön valami nőcske.

– Nem. N volt az igazi. Soha nem találok jobbat nála... Tudod, az az álmom, hogy egyszer valakivel örökre együtt maradjak, gyerekeink legyenek, és boldogan élünk a kicsi lakásomban, talán még egy nagyobbat is vennék, hogy elférjünk. Ez az álmom, mást nem is akarnék már akkor.

Bágyadtan mosolygott a semmibe. Aztán olyan sokáig időzött el így tekintete, hogy megfordultam és láttam, hogy egy gyönyörű szép nőt nézegetett. Fiatal volt, ruganyos, és valahogy az arcára volt írva, hogy okosabb mindkettőnkénél. Engem a hideg kirázott az ilyen nőktől. Tamás viszont pont ilyen esetekben szokott ostobán elbambulni. A nő nem nézett vissza, de biztos voltam benne, hogy tudja, hogy

nézzük. Pár barátnőjével ült és feltűnően kacarászott, mintha valamiféle fölényt is akarna mutatni ezzel.

– De talán még nem járt el felettem az idő. Még csak most leszek negyven. Talán megpocakosodtam, de te mondtad, hogy fogytam, és a hajam is még egészen jól ragaszkodik a fejemhez.

Itt jegyezném meg, hogy Tamás nem különösebben szép ember, de a nők látnak benne valamiféle mélyről jövő férfiasságot, emellett magas termete és lehangoló természete volt. Üdítő minden pillanatban, mint az álmodozók általában. Úgy értem, az igazi álmodozók, akik sosem próbálják realizálni vágyaikat, akik nem önsorsrontók. Nem, Tamás valóban hitt az álmaiban és egy pillanatra sem rendült meg. Ha elképzelem őt hetven, nyolcan éves korában: ő ugyanúgy agglegény, ugyanúgy még fiatalos természetével megszerez magának nőket – mert ő olyan, akire minden nő kíváncsi egy kis időre –, és ugyanúgy hisz abban, hogy megtalálja az igazit. Belülről jövő lelkesedés hajtja, elképzelhetetlen, hogy életének alkonyán ne tenné úgy magáévá a nőket, mint most. De értsük meg, nem alantas vágyakból teszi ezt, a legtisztább érzelmek hajtják. Ő nem észleli azt, hogy nem is a nő iránt, csak az érzés iránt vágyakozik. Emellett nem is baj, hogy a nők is csak meg akarják kóstolni Tamást, de igazán senki sem akarja őt. Főleg, hogy a belülről jövő férfiasságot érzékeny, romantikus természete már nem mindig igazolja. Talán ezért nem szeretnek bele igazán sosem, vagy azért, mert ő sem akarja ezt, vagy csupán ő egy ilyen ember. Persze ki vallaná be magának, hogy valójában belé soha senki nem volt szerelmes? Pedig talán több ilyen ember van, mint gondolnánk.

– Na jó, irány a wc, aztán ki tudja... – mondta.

Elmélázva ültem. A kocsmá nem volt túl nagy, de hogy nagyobbnak tűnjön, a terem végében egy hatalmas tükör terítette be a falat, ami látványra megkétszerezte a hely méretét. És csak akkor tűnt fel, hogy valójában a saját tükörképeink ülnek abban az elképesztő füstfelhőben. Eddig annyira élveztem Tamás magánelőadását, hogy ezt nem vettem észre, most pedig láttam, hogy a lány, akit nézett, pont engem figyelt a tükrön keresztül. Hirtelen elkapta tekintetét és amúgy is már szedelődzködtek, fél percen belül eltűnt. Valahogy nagyon tetszett ez az új fejlemény.

– Itt vagyok. Ej, jól meghajtott ez a sör. Szóval hol is voltunk... hé, hát hova tűnt?

– Ki?

– Senki. – Tamás zavartan nézett körbe, – Senki... – ismételte.

Aztán gyorsan lehajtotta az egyik felest és mondván, hogy levegőznie kell, kifutott a kocsmából. Engem rendkívül szórakoztatott ez, és minél tovább maradt, annál viccesebbnek találtam ezt a kétségbeesett pótlásvágat, főleg, hogy csak azért kell neki, hogy aztán újra ne legyen. Azon gondolkodtam, hogy mi van, ha már nem is arról van szó, hogy legyen valakije, hanem arról, hogy ne legyen. És csak azért kellene neki a nők, hogy aztán elveszíthesse őket és szenvedhessen. Mert végül is Tamás éjszaka még egyedül van, és csak hajnalra sétáltatja kutyáját a nőivel. Mielőtt rendesen átgondolhattam volna, hogy hogy is van ez, Tamás leverten visszatért és leült maradék italához. Rágyújtott és látványosan nézett maga elé és sóhajtozott. Aztán mintha meggondolta volna magát:

– Szóval N, sosem felejttem el a nevét. Hallgasd csak, milyen szépen cseng: N!

– Gyönyörű – annyira elmerült gondolataiban, hogy nem is érezte a gúnyt.

– Soha senki után nem fogok már úgy szaladni, mint utána. Olyan már nem lehet, mint ő – fölösleges lett volna megemlítenem, hogy éppen most szaladt egy teljesen ismeretlen lányért.

VII

Másnap is ugyanoda, a Jazzbe hívott, és utána még két héten keresztül minden este. Le is itta magát mindig. Én az ivászatban és a hazacipelésben voltam hivatalos. De úgy éreztem, most ott kell lennem mellette, mert jól meg akartam figyelni ezt az időszakot, meg aztán ilyenkor mindig elemében volt. Érdekes, hogy Tamás szinte sosem mesélt az emlékeiről. Biztos vagyok benne, hogy álmodozó lévén nagyon sokszor nosztalgiazik, de ezeket legtöbbször megtartotta magának, és inkább a jövőről áradozott. Ezen a két héten minden éjszaka azzal zárult, hogy valami ilyesmit mondott: „Na, majd meglátod, olyan szép feleségem lesz! No meg a gyerekek, azok bizony... egy örök életre!”

Aztán két hét után végre, mint ahogy lennie kellett, a lány újra ott volt. Ezúttal egyedül. Leültünk egy közeli asztalhoz és iszogattunk. Fiatal volt még az idő, de a füst már így is csípte a szemünket. Igazából nem tudom, hogy ilyen szép nők, mint ő, mit keresnek itt. Mi, közel negyvenesek kicsit feszengünk, ha ilyen harminc körüli/alatti nők jönnek le az ilyen füstös kocsimákba. Tamás egyáltalán nem feszengett, alig tudta türtőztetni magát, csak azért nem rohanta le rögtön, hogy mégse legyen olyan nevetségesen tolakodó. Végül mégis odament, de mielőtt igazán belekezdhetett volna, vagy egyáltalán leülhetett volna a lányhoz, az szó nélkül átült az asztalhoz, ahol már csak én voltam. Aztán már ülve a visszasiető Tamásnak ennyit mondott:

– Szabad?

– Hogyne – válaszolta és gyorsan ő is leült.

Én nem szólaltam meg. Sértett a nő határozottsága, szépsége és egyáltalán, hogy tudja: gyengébbek vagyunk nála.

– Jaj, bocsánat! – fordult felém – Sára – felém nyújtotta kezét és én zavaromban épphogy csak belehelyeztem az enyémet. Egy pillanat volt csupán, de érezni véltem, hogy megsimított. De talán csak képzelődtem és máris a hatása alá vont engem is.

Mégis, a bemutatkozásunk után is durcásan ültem tovább. Mint mondtam, nem szerettem a nálam okosabb nőket, főleg, ha még szépek is voltak mellé. Tamást az ilyen apróságok nem zavarták.

Nem nagyon figyeltem oda, mit beszélnek. Valami furcsa fájdalom járt át. Valahogy megéreztem, hogy Tamás hiába bolond egy kicsit, ő mégis boldog. Látszik minden mozdulatán, ezt a szép nőt is gondtalanul tudja majd szeretni, és meg is szerzi magának. Tamás nem fél semmitől – állapítottam meg.

– Te mit gondolsz erről? – fordult oda hozzám Sára.

– Miről is, bocsánat?

– Sára azt mondja, hogy a szerelem valójában a birtoklásra épül – magyarázta Tamás –, hogy valójában a birtoklás tudata az, ami igazán felizgat minket. Micsoda képtelen ötlet, nem igaz? A szerelem magában való, annak nem kell támogatás, csak létezik, csak megszületik bennünk.

– Akkor miért akarjuk mégis állandóan magunkévá tenni a másikat? – vetette ellen a nő – Miért akarjuk érezni, hogy a másik a miénk? Hiszen, ha nem ezt akarnánk, akkor nem fájna az sem, ha a másik megcsal. Mert hát a megcsalás

miatti fájdalom nem más, mint hogy azt érezzük, hogy elvesztettük a birtokunkat. Ez az eltulajdonítás sérti az embert. Lopás és árulás, erről van szó, és emellett az ego sérülése, hogy ezt meg lehet vele tenni.

– És mi van a plátói szerelemmel? – vágta rá Tamás – Mi van, ha tudja az illető, hogy az adott – például – nő nem lehet soha sem az övé, mégis szereti. Vagy talán Petrarca nem is volt igazán szerelmes?

– Igen... nos. Hát nem azért szenved minden plátói szerelmes, Petrarca is, mert nem kaphatja meg szerelmét?

– És mi van, ha valaki csak a szerelem érzése után sóvárog és a szerelem tárgya egészen lényegtelen? – mondtam, bár igazából fogalmam sem volt, hogy mi a véleményem, csak szerettem volna zavarba hozni őket.

– Nos, akkor is kell valaki, hogy a szerelmet éreztesse – válaszolt kitartóan a nő.

– A plátói szerelemhez nem is szükséges annak a valakinek léteznie, az egyszerűen csak van.

– Ez nem igazi szerelem, mert sosem teljesedik be.

– De hisz ugyanaz az érzés! – vetette közbe Tamás lelkesen.

– Egy... – Sára elgondolkozott – idealizált, anyagtalán látomás csupán! Nincs semmi valóságíze. Az olyan egyszerű tapasztalatok hiányoznak belőle, mint például az érintés, a tapintás varázsa.

Azt hiszem, hiába magyaráztam volna ennek a nőnek, hogy Tamást ezek a szempontok hidegen hagyják. Ő minden esetben egy idealizált szerelemben él, a részletek nem érdeklik, csak az érzés.

– Ne haragudjatok, nem érzem jól magam. Hazamegyek, holnap úgymint korán kell kelnem, én nem késhetek – mondtam hirtelen.

– Miért? Ne menj, fiatal még az éjszaka! – ellenkezett Tamás.

– Nem, mennem kell.

– Én is szeretném, ha maradnál – szólalt meg óvatosan Sára valami különös mosollyal az arcán.

– Megyek – és már fel is álltam az asztaltól.

– Részeg vagy, hazakísérlek – mondta Tamás.

– Nem, maradj csak... Éreztétek jól magatokat. Jó éjszakát!

Kiléptem a kocsmából, hűvös volt az éjszaka. Eshetett korábban, és én furcsa felszabadultsággal lépdeltam a nedves utcákon. Nem volt még kedvem hazamenni, de maradni sem akartam. Pár sarokkal arrébb beültem egy másik kocsmába. Bort és kávékat rendeltem. Rágyújtottam, és a füstöt nézve elmerengtem: hirtelen az az érzésem támadt, hogy eldöntöttem Tamás sorsát. Nem tudom, miért éreztem így, és egyáltalán miféle sors volt az, amiről én döntöttem. Hiszen ő csak egy porszem a kocsmá padlóján, – gondoltam – most éjszaka van, Sára bizonyára majd bepizkolja magát vele, együtt részegednek meg az éjszakában, aztán majd jöhet a hajnal, a söprögetés ideje: Tamásnak mennie kell. Mi más lehetne?

Sokáig ültem így elmélkedve, a kocsmá kiürült, valamiféle szabadságfélét éreztem, ezért maradtam még, érezni akartam, amíg csak lehet. Olyasmit forgattam a fejemben, hogy nem érdekel többé Tamás, unom már. Azt terveztem, hogy nem találkozom vele többet. Akármilyen bolondos is az élete, valójában rettentően monoton, és kiszámítható.

– Szóval, holnap korán kelsz? Szerintem ma már le se fekszel – szólalt meg egy lány hang mögöttem.

Megfordultam és Sára állt mellettem.

– Leülhetek?

– Parancsolj – mutattam a szemben lévő kanapéra.

De ő szorosan mellém ült. Egyáltalán nem volt ínyemre a viszontlátás.

– És Tamás? Nem mentél vele? Nem hívott?

– Hívott. De nekem is kedvem támadt kávézni. Így hajnali háromkor – felelte gúnyosan nevetve.

Hozzám simult és fejét vállamra hajtotta. Mozdulatlan maradtam, mintha nem érezném. Megfogta kezemet és átkaroltatta magát.

– Akkor jó kávézást! Én már befejeztem – mondtam és megpróbáltam kievickélni közte és az asztal között.

– Várj!

Szava megbénított, már így is túlságosan udvariatlannak éreztem magam, habár fogalmam sincs, hogy miért voltam vele ilyen. Talán még mindig a számító, túlságosan okos tekintete, vagy talán szépsége zavart.

– Várok.

Elém állt, egészen hozzányomta tökéletes testét az enyémhez, karjait nyakam köré fonta lágyan, de ellentmondást nem tűrően. Megcsókolt.

– Akkor most már megyek! Jó éjt! – mondtam.

Kifizettem a számlát, kiléptem az ajtón, de utánam jött.

– Mi a baj? Nem tetszem neked? Miért vagy ilyen elutasító? – kérdezte most már dühösen, de még mindig reménykedve.

Most már egyáltalán nem akartam megmagyarázni se neki, se magamnak. Valamiért nem akartam. És most már csak

egy kétségbeesett, bizonytalan lányt láttam. Olcsósága taszított. És hirtelen végképp nem tűnt okosnak, inkább rettentően középszerűnek és betanultnak, akinek úgy tűnt, eddig terjedt a tudása. A visszautasítást egyáltalán nem ismerte. Talán ezért is vonzottam.

– Nem én vagyok az embered – mondtam, azzal otthagytam.

IIX

Tamást hónapokig nem láttam ez után az éjszaka után. Ő nem keresett, ahogy én se őt. Nem is sajnáltam. Aztán úgy fél évre rá éppen a buszmegállóban álltam, amikor hirtelen megjelent.

– Áh, szia! Hogy vagy? – kérdezte, de látszott, hogy nem különösebben érdeklő a válasz.

Hihetetlenül le volt fogyva. Arca vásott volt és szemei egészen be voltak horpadva szemgödrébe. Borostás volt, bőre megereszkedett és megráncosodott. Teste kicsit meg volt görnyedve. Még így is jóval magasabb volt nálam, de így kiállása inkább esetlen volt, mint megnyerő.

– Jól. És te? Mi van veled? Van most valakid?

– Hát te nem tudod? Jaj, hát hogyhogy nem mondtam neked? Hiszen már el is jegyeztem a Sárát. Emlékszel rá, igaz?

– Emlékszem. És hogyhogy? Nem is tudtam, hogy együtt vagytok.

– Még azon az éjjelen... vagy hogy is? Inkább már hajnaltájban felhívott, és átjött hozzám. Aztán hát... szóval nagy a szerelem! Jaj, hát ilyen boldog még sosem voltam! – mondta szomorú arccal.

– Azt látom.

– Bevallom, azt hittem, hogy te kellesz neki. Nem tudom, miért gondoltam ezt. Szégyellem, de valójában örültem neki, amikor elmentél a kocsmából azon az éjjelen, amikor megismertük... Kicsit gyűlöltelek akkor féltékenységemben, pedig hát alaptalan volt! Sárában aztán igazán meg lehet bízni... Ja, hát a legjobbat nem is mondtam! Gyerekünk lesz! Hát nem nagyszerű? Persze, valamivel többet kell dolgoznom, de úgy tűnik, teljesül lassan az álmom! – mondta és látni véltem, hogy könny gyűlt a szemébe. Talán már csak a képzeletem játszott.

Kicsit megsajnáltam, ahogy így elnéztem megszurkült szemét, kifakult bőrét. Hát ilyen egy álmodozó, ha teljesül az álma – gondoltam. Nem is az lepett meg, hogy Sára felkereste őt, hanem, hogy együtt maradtak.

Tamás az órájára nézett.

– Na, hát már ennyi az idő. Most mennem kell, majd úgylis beszélünk! Inni most nem mehetünk, mert tudod Sára terhes, aztán így nekem sem szabad... milyen volna az? Na, mennem kell!

– De, hát hova sietsz?

Nem válaszolt, hanem már rohant is. Még láttam, ahogy a diákok között szaladva érkezik be az iskolába.

És ekkor megszólalt a csengő.